

I z d a j n i k.

Balada.

Svetinjo ti srebrno, sin,
Na pot izročam za spomin.
Ohrani jo v odelu spredaj
In teh besed se zmer zavedaj:

Dokler ne rani duše greh,
Blesti, kot zénica v očeh;
Vojniku v ude moč razlija,
Udarce smrtne mu odbija.

Takoj pa, ko se pregreši,
Ugasne mu svetinje sij,
Ugasne ž njo mu sreča tudi,
Sovražni meč ga v bitvi zgrudi.«

Sprejame dar in opomin,
Solzán na boj odide sin,
A polna tajnega nemira
Za sinom mati se ozira.

Ko v tretje z neba beli dan
Razlije luč čez širno plan,
Zaori klik vesel sovraga:
»Končan je boj, dobljena zmaga!«

Molcé korakajo domov
Krdela zmaganih sinov.
Zagleda mati vračajoče
In željna vpraša jih iz kože:

Brezčutno dvigne mu telo,
Na tla se vsuje zlatov sto.
Krvavo mu odpnè odélo,
Svetinjo najde — potemnelo.

»Ne vrača-li se z vami sin?
Kdo zmagal je? Čegav pogin?«
Odmeva tožen ji odgovor:
»Sovrag dobil je zmage lovor!«

Vojnikov drugih vpraša roj:
»Kod-li mudi se sinek moj?«
»Z bojišča vračamo se sami,
Tvoj sin se ni boril med nami!«

Razkrije tretjič tropu skrb,
Pogled obrne v njo se srp,
Skrivnostne čuje odgovóre:
»V sovražne pojdi zrét šotore!«

Zazebe mater v duše dnu,
Ostavi dom iskát sinú;
Vsa trudna na bojišče pride,
Ko solnce se z gorámi snide.

Za truplom truplo premotrí,
Sinú ji najti móči ni.
Hodeč med mrtveci prispéje
Po noči do sovražne méje.

Na nebu mesec se blišči,
Na meji bled vojak leži.
Obupa polna, polna nade
Pred sina tužna majka pade.

A. M.

V j e s e n i.

I.

Spet si tu, jesenski čas!
V megleni plašč odevaš nas;
Če prav obilstvo tvoje
Ne polni shrambe moje,
A mesto sadnega darú

Utehe kupo polno
Imaš za srce bolno,
Kar dražje mi je od sadú.
Povsod, glej, vse žaluje:
To meni bol zlajšuje.

II.

Po senožetih čeda
Ovčic se mirno pase,
Pastir za njimi gleda
Ter tiho poje za-se.

A kaj, da več ne vriska,
Kot preje na planini?
Otožnost srce stiska
V jesenski mu tišini.

V grmovju več ne peva
Njegova znanka — tica,
In v travi omedleva
Poslednja mu cvetlica.

Selski.